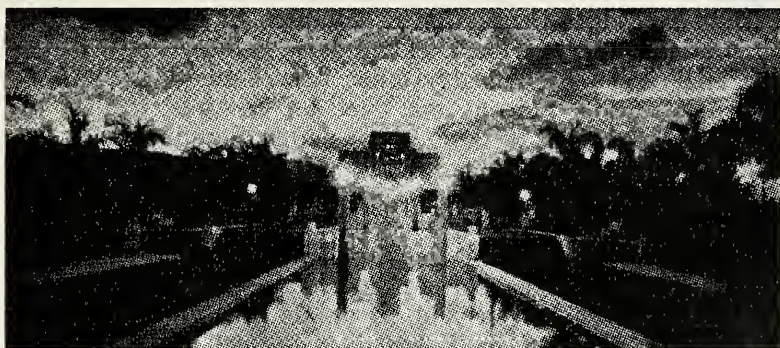

NUMMER 10 | 15. MAJ 1936 | 85. AARGANG

DE SIDSTE DAGES HELLIGES TEMPEL PAA HAWAII ØERNE.

Aftenbillede.

Men store ere Herrens Forjættelser til dem, som ere paa Øerne i Havet; og eftersom der siges Øer, maa der visselig være flere end denne; og de ere ogsaa beboede af vore Brødre.

Lader derfor eders Hjerter trøstes, og husker paa, at I have Frihed til at handle for eder selv: Til enten at vælge Vejen til evig Død eller Vejen til evigt Liv. — Anden Nephis Bog 10: 21—23.

SOM UNGDOMMEN SER PAA RELIGION.

Af *Lloyd N. Johnson.*

(Radiotale givet Søndag den 15. Dec. 1935 over K. A. L., Salt Lake City.)

Ungdommen i vor Tid ligesom Ungdommen paa enhver Tid har været værre end den forudgaaende Generation.

Denne Beskyldning er selvfølgelig uholdbar, som den ældgamle Beskyldning at Verden bliver værre og værre og nærmer sig med Hast det Stadium af Fordærvelse, hvor den Almægtiges Vrede ikke længere kan holdes tilbage. Med uholdbar mener vi ikke at sige, at det er, eller ikke er sandt — hvad vi mener er, at det er vanskeligt paa en tilfredsstillende Maade at fastslaa hverken den ene eller den anden Side af Sagen som absolut rigtig og uimodsigelig. Skiftende Standarder for menneskelig Opførsel har gjort det vanskeligt at granske i Sager, som kommer ind under denne Rubrik. At dømme det nuværende efter det forige er at ignorere den Forandringernes ubøjelige Fremmarch, som har fundet Sted baade med Hensyn til det gamle og det ny, og har foraarsaget Forfærdelse i de gamles Rækker og Forviklinger i de unges Sind.

Hvis den ældre Generation er kommen til at staa forvirret og uforstaaende overfor Ungdommens Frihed, hvori de ser lidt eller ingen Ridderlighed eller Beskedenhed; men finder den unødvendig ufølsom, saa maa det erindres, hvad enten vi synes om det eller ikke, at de gamle Standarder er forsvundet uden at være erstattet, og tilsyneladende tumler Ungdommen af Sted uden Respekt for deres Førfædres Traditioner, søgende kun deres egne Fornøjelser, nyder Livet i Dag uden at bekymre sig det mindste om Fremtiden.

Disse Forandringer har udfoldet sig gradvis gennem alle Tidsaldre. Der var en Tid, hvor de konservative Ældre rystede paa Hovedet, da Valsen blev indført, ligesom der nu rystes paa Hovedet af de moderne Danse, og beklagede Nedbrydelsen af alle Grænser for Sømmelighed og Anstændighed. Men en Tilstaaelse af fortsat Forandring er i sig selv kun en delvis Forklaring paa den Forlegenhed, vi er kommen i.

FORBAVSENDE FREMGANG.

Verden har gaaet fremad med Sneglefjed op til før faa Aar siden, sammenlignet med dens nuværende Fart i Forandringerne. Mange af den nuværende yngre Generation har været Vidner til en forbløffende Fremgang i alle Retninger af menneskelig Eksistens og har gennemlevet en grundig Før-

andring i de økonomiske og sociale Forhold i den ganske Verden. Den 15 Aar gamle Dreng, der for 15 Aar siden kørte til Kirke med Hest og Vogn, korer nu, som en lidt ældre ung Mand paa 30 Aar, i Dag i en ny Automobil forbi Kirken ud til en eller anden Forlystelse, hvor han som oftest vil finde en hel Del af den ældre Generation tilstede.

Denne Analogi er muligvis ikke fuldstændig rigtig, men beviser i hvert Fald, at den tiltagende Fart i Livet river alle med, ikke alene de unge, men de middelaldrende, ja endog mange af dem, der har naaet frem til et Punkt, hvor vi kalder dem gamle.

Farten er blevet den herskende, og Forandringer hurtige og opsigtvækkende er blevet Reglen i Stedet for Undtagelsen.

TIL UNGDOMMENS FORSVAR.

Til Ungdommens Forsvar maa det siges, at de allerede i Opvæksten er Part af et Samfund, som selv famler sig frem, som antager og forkaster, omskiftende, rastløst og usikkert.

Livet trænger sig ind paa os med sin ustandselige Strøm af materiel Fremgang, sin Mekanisation og sine store Triumfer i enhver Retning, med sine forvirrede, indviklede videnskabelige Lærdomme og Opfindelser, med sit Virvar af Erklæringer og Læresætninger fremsat i Forsøg paa at forklare Livets Mysterier. Det hele lyder saa højt i vore Øren og indeslutter os i en Taage af Usikkerhed og Uvirkelighed, saa vi maa standse og betænke i dybeste Alvor hele Situationen, og prøve paa at finde os selv i denne store Malstrøm af det tyvende Aarhundrede.

Selve Verden synes svimmel og drukken, men haster fremad hurtigere og hurtigere uden at sanse Retning eller Maal. Og det synes, som om det kun er et Tidsspørgsmaal, indtil dens Fart bliver for stærk for selve de Kræfter, der holder den sammen, og at før eller senere vil Stumperne af et en Gang mægtigt Bygværk ramle sammen om vore Hoveder — en Civilisation, som ikke kunne bestaa.

At sige, at Verden kan eller vil ramle sammen, lyder muligvis som pur Fantasi for mange, men blev en skrækkelig Virkelighed til de Millioner af Mennesker, som smagte Verdenskrigens Rædsler, da Ødelæggelsens Guder morede sig over det tøjlesløse Spild af Menneskeliv muliggjort ved de Helvedesmaskiner, opfundet og konstrueret af Menneskene til deres egen Ødelæggelse og Undergang.

KRISTENDOMMEN GLEMT.

I et Øjeblik af barbarisk Sindsoprør blev 2000 Aar af Kristendommen glemt, og Manden fra Galilæa græd igen,

omtrent alene, da hans Lære om Næstekærlighed blev foragtet, traadt under Fødder og glemt for en Lære om Magtsyge og Had. Og nu forbereder Nationerne sig atter paa Krig, en Krig maaske til Døden — Civilisationens Død.

MANGE TÆNKENDE KRITIKERE FORUDSIGER DET.

Saaledes da, er Ungdommen delvis et Billede af Nutiden og Fremtiden — sørgeligt og trist maaske, men udfordrende — et Billede, som vi kan se paa og se os selv, for vi er der, uundgaaeligt en Del af det og som saadan ansvarlig til en vis Grad for Billedets Skønhed eller Uhygge.

Det er ikke Hensigten her at fremsætte noget Argument til Forsvar for Ungdommens nuværende Holdning eller slynge Beskyldninger mod den ældre Generation fra Ungdommens Standpunkt; men kun at henlede Opmærksomheden paa et Problem, som ikke alene er Ungdommens, men hele Menneskehedens Problem.

Saa tæt sammenvævede er Traadene, som danner Samfundets Struktur, at det vilde være uretfærdigt, selv om det var muligt, at stille Ungdommen i en særskilt Gruppe og gøre dem til Genstand for en ældre Generations Ringeagt, som selv kun er avanceret et Skridt fra deres egne ungdommelige Taabeligheder og Fejltrin.

Hvis det er Tilfældet, som der saa ofte er sagt, at den nulevende Ungdom er ikke længere i Harmoni med de ældres religiøse Anskuelser, saa er det ogsaa sandt, at Ungdommen nu er ikke mere religionsløs end Ungdommen altid har været.

FUNDAMENTALSK RELIGIØS.

Ungdommen er fundamentalsk religiøs, og det er i sidste Instans dette Karaktertræk bevaret i Ungdommen, der vil blive Bolværket, den Haabets Klippe, den støttende Kraft, som vil bære Verden ud af Kaos, hvis den skal bestaa.

Endskønt Religion i Almindelighed er blevet ugunstigt og ofte haanligt omtalt som gammeldags, forældet og fuldstændig ude af Stand til at fylde en moderne, hurtig fremadskridende Verdens Krav, saa er den dog det lyseste Haab for Ungdommens og Verdens Frelse. Det er den Sammenhængskraft, der vil holde de sidste Rester af et ubrydeligt Samfund sammen, naar alt andet slaar Fejl.

Tro, Haab, Oplysning, Frihed og evigt Liv kan endnu opnaas. Hvis disse Principper har ligget kraftløse, saa er det kun fordi, de er blevet overset for en Tid.

Men som det er med Videnskaben, saaledes er det med Religion; Ungdommen vil vide hvorfor. Det er derfor nødvendigt, at den Religion, som tilbydes dem, vil besvare deres

Spørgsmaal. Den maa være levende, opbyggende, maalbevidst: Den maa indeholde sunde Betragtninger over de Problemer, der foreligger denne Slægt i denne Tid. Den maa give dem Haab for Fremtiden saa vel som en Livsfilosofi for det nærværende. Det maa være levende Vand fra det evige Livs Kilde.

KIRKENS SVAR.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har lige fra sin Begyndelse haft Blikket henvendt paa Ungdommens Problemer og har forsøgt at besvare dem med et fuldt Program, der indbefatter de Aktiviteter og Lærdomme, som er bedst skikket til at tilfredsstille Ungdommens Krav og lede dem frem i en Retning, der vil udfordre dem til Handling i Overensstemmelse med disse vigtige Principer.

I Forstaaelse af, at Jesu Kristi Evangelium tilbyder den mest logiske og praktiske Livsfilosofi, har Kirkens Ledere med et klart Blik ind i Fremtiden paa forskellige Tider organiseret Primary-Foreningen, Søndagsskolen og de unge Mænds og Kvinders gensidige Uddannelsesforeninger og andre Organisationer for at varetage de unges sociale og aandelige Interesser.

Kirken har ligeledes en af sine store Kilder til Liv og Kraft i sit Missionærsystem, som i sig selv nærmest er en Bevægelse for Ungdommen. Dets fundamentale Hensigt er at prædike Evangeliet for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; men der ligger i dette Arbejde en stor aandelig Vinding for Missionærerne selv og derigennem for Kirken. De unge Mænd og Kvinder, der rejser ud til fremmede Stater og Lande fyldt med Kærlighed til Gud og deres Medmennesker, gør Opdagelser angaaende Livet og dets Betydning, som ingen anden Gruppe af unge Mennesker erfarer. De lærer snart den fundamentale Sandhed, som Verden kender saa lidt til, nemlig, at Mennesket er et aandeligt saa vel som et legemligt Individ, og at den største Glæde og Tilfredshed kommer igennem det aandelige.

GLÆDE? JA.

»Den lykkeligste Tid af mit Liv er den Tid, som jeg anvendte i Missionsmarken.« Det er den almindelige Erklæring af dem, der har nydt dette Privilegium. Glæde? Ja. Fordi den sande Glæde er aandelig, og der er ingen Tid i de unges Liv, hvor de har levet mere for det aandelige end i den Tid, de arbejdede i Missionens Tjeneste. Den største Støtte, som Ungdommen har i Livet, er uden Tvivl en urokkelig Tro paa en levende Gud, Adams, Abrahams og Moses' Gud, Jesu

Kristi Fader, den Gud, som viste sig for Profeten Joseph Smith, der som ganske ungt Menneske forkyndte Evangeliets Gengivelse til Jorden og bar et uomstodeligt Vidnesbyrd om vor himmelske Faders Tilværelse.

Ingen kan fornedre Troens Værdi, Kraft eller Nodvendighed, hvad enten den betragtes som en religios Grundsætning eller bortset fra Religion betragtes som en Bevæggrund for timelige Gerninger. Det er denne levende Tro paa en Gud, der forstaar og forstaas. Tro paa Udodelighed og evig Fremgang, der giver Kirken sin Styrke og udsletter Tanken om en meningslos Eksistens. Kirken er en kraftig, levende Organisation, og dens Budskab til Ungdommen er et Budskab af Mod og Tro.

TIL DEM DER TRÆNGER TIL DET.

I af den ældre Generation giv ikke op i Forsoget paa at forstaa. Ungdommen og dens Problemer. Ungdommen onsker at forstaa og at blive forstaaet. Hvis I har haft de samme Vanskeligheder at overvinde, kan I ikke gore mindre end at give et forstaaende Hjertes Erfaringer til dem, der saa haardt tiltrænger dem. Der er meget ædelt og godt i Ungdommen, som ved Forstaaelse og passende Opmuntring kan bringes til Udvikling. Jeg har endnu ikke truffet en ung Mand eller Kvinde, der har nydt Velsignelserne af et godt Hjem og en kærlig Fader og Moder, som ikke har en dybtfolt Kærlighed og Respekt for deres Minde. Med dette fundamentale Princip af Kærlighed og Familiebaand bevaret i de unges Hjerter er Verden ikke uden Haab.

Og I unge, hvad svarer I paa vor Tids Udfordring? Skal jeres Idealer smuldre hen sammen med Afguderne af et falsk og forlorent Samfund? Vil I vakle i Kampen for Sandhed og Ret? Vil I sloves og sige: »Hvad nytter det — er det Ulejligheden værd?«

For de unge i denne Nation og for Zions Ungdom i Særdeleshed er jeg forvisset om, at Svaret i de allerfleste Tilfælde vil blive

»VI VIL STAA FAST«.

Vi vil staa fast ved den Tro, vore Fædre har bygget paa. Vi vil opholde vort Lands og vor Kirkes Standard. Livet er altfor virkelig og værdifuldt til at give fortabt. Vi vil ikke lade de Forskansninger, som vore Fædre byggede, falde sammen, men vedligeholde og forstærke dem. Vi har ikke solgt os selv for Glansen af det uægte eller bortbyttet vor Forstefodselsret for en Skaal Linser, og heller ikke vil vi ode den Arv, som vi har modtaget gennem vore Forældres Opofrelser og Kamp. Vi vil ikke lade os forvirre af en hurtig skiftende

Verden, men se Fremtiden i Øjnene med et klart Blik og en fuld Forstaaelse af vort Ansvar. Vi vil skænke Verden vore bedste Kræfter. Vi vil blande vor Fantasi og Begejstring med de Erfaringer efterladt os af den Generation, som gik forud for os. Vi vil ikke leve et meningsløst Liv. Vi vil hæve os selv ved vort Arbejde, for vi ser netop nu i vor Tid de rigeste Muligheder, den største Fremgang og Udvikling, som Menneskeslægten nogensinde har været Vidne til.

Maaske er vi idealistiske, viltre, egenraadige og ligegyldige; men husk paa, at vi er unge. Vi har Fremtiden for os, og med Guds Hjælp og i hans Kraft vil vi gaa fremad til vort guddommelige Maal.

TIL UNGDOMSFORENINGERNE I DEN DANSKE MISSION VED STÆVNET I AARHUS DEN 31. MAJ 1936.

FREM UNGDOM, FREM!

Mel.: Vift stolt paa Kodans Bølge.

Frem Ungdom, frem til Stævnet
og hører her jert Kald.
Den gamle Mur er revnet
og Huset staar for Fald.
Vor Erkefjende frydes,
men fnyse vil i Harm,
naar aabent Slag ham bydes
ved Ungdomskraftens Arm.

Frem Ungdom, frem i Kampen
og sparer ej jert Vid,
igennem Larm og Dampen
staa fast i Eders Strid.
Naar Synden snedigt byder
de søde Bæg're frem,
ser til I intet nyder,
der er kun Gift i dem.

Frem Ungdom, frem paa Valen
og kæmp for Dyd og Ret.
I Tanken og i Talen
ej taale noget slet.
Naar fremad mod det Høje,
det Maal os Gud har sat,
vi vore Evner bøje,
da kommer Sejren brat.

Hans Mikkelsen.

KÆKKE, STÆRKE UNGDOM.

Melodi: Fremad Kristi Stridsmænd
eller: Brat af Slaget rammet.

Kække, stærke Ungdom
samlet her i Dag,
slut jer fast i Kreds om
Eders store Sag,
:,: i en Tid og Slægt, som
har paa Letsinds Baal
brændt sin egen Saga,
tabt sit Fremtidsmaal. :,:

Kristi Tro og Lære
ler man haanligt ad.
»Æd og drik, min kære,
og vær lige glad.«
:,: Renheds Stemme druknes
helt af Lavheds Skraal.
Har vi da, o Ungdom,
ingen Fremtidsmaal? :,:

Dyd og Sandhed kastes
bort som usselt Vrag,
stadig fremad hastes
i det vilde Jag.
:,: Umoralskhed drikker
højt sin egen Skaal.
Trods alt det, o Ungdom,
sæt jert Fremtidsmaal. :,:

Stem de unge Kræfter
op mod Falskheds Hær,
saa det kendes efter,
at det opad bær.
:,: Imod Satans Rænker
hærder Villiens Staal,
O, forkynd da, Ungdom,
os jert Fremtidsmaal. :,:

Hans Mikkelsen.

Redaktionelt.

HELBREDELSE VED TRO OG LÆGER.

Nogle Spørgsmaal er indkommet angaaende en Artikkel »Hvorledes man kan faa sine Bønner besvaret«, der udkom i »Millennial Star« den 12. Marts.

»Hvis vi har Tro, skulde vi da gaa til en Læge?«

»Beviser det, at gaa til en Læge, at vi ikke har Tro?«

»Hvorledes kan det, at gaa til en Læge, forenes med Tro?«

Disse og lignende Spørgsmaal er blevet rejst. Vi er glade for, at disse Spørgsmaal er blevet bragt til os, fordi ingen skulde gaa med nogen Tvivl i deres Hjerte angaaende denne Sag, hvis vort Svar vil være tilfredsstillende.

I vor Artikel skrev vi, at den Person, som beder, burde altid hjælpe Vorherre med at besvare hans Bøn. Vi forklarede, hvad vi mente med denne Udtalelse. Lad os nu spørge: »Hvis jeg er alvorlig syg og en dygtig Læge kan faas, vilde jeg til fulde hjælpe Vorherre med at gøre mig rask, hvis jeg forsømte at søge Lægens Hjælp?« »Hvis mine Tænder trænger til at blive efterset af en Tandlæge, og jeg ikke gaar til ham, kan jeg forvente, at Herren skal ordne det for mig i Tandlægens Sted?« »Hvis mit Barn brækker en Arm eller et Ben, hvem skulde sætte det brækkede Ben, Vorherre eller Lægen?«

Mener De, Svarene til disse Spørgsmaal er selvindlysende? Vi mener, at de er det. Og ligeledes er Svaret paa dette: Kan vi forvente, at Herren skal gøre for os, hvad vi godt kan gøre for os selv? Da Adam og Eva blev drevet ud af Edens Have, sagde Herren til dem: »I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød.« Han kunde sagtens have sparet dem den Ulejlighed ved at give dem Manna, som han en Gang gav Israels Børn, da de vandrede i Ørkenen; men vore første Forældre blev paalagt at arbejde, og det samme er paalagt hele deres Slægt efter dem. Saa Menneskene har lært gennem alle Generationer, at der er ingen Udmærkelse uden Arbejde.

Men lad os nu slaa dette fast med det samme: Hvis jeg er syg, er der ingen Læge, som kan helbrede mig. Og passer det paa mig, passer det ogsaa paa Dem. Mennesket kan ikke skabe Liv. De dygtigste og mest kundskabsrige Mænd har prøvet og fejlet. Ingen Videnskabsmand har været i Stand til at forklare Livets Hemmelighed. Enhver dygtig og samvittighedsfuld Læge vil fortælle Dem, at alt, hvad han formaar at gøre, er at forbedre Betingelserne for Helbredelse. Han kan sætte de brækkede Ben; men han kan ikke gøre, at de vokser sammen igen. Han kan bortskære angrebne Dele af det menneskelige Legeme, saa Sygdommen ikke spreder sig; men der-

efter maa »Naturen« læge Saaret. I hvert eneste Tilfælde vil han fortælle, at det er Naturen, der læger og helbreder, og ikke ham. Og hvis Naturen ikke gør Brug af de forbedrede Omstændigheder eller Betingelser, som han har tilvejebragt, saa læges eller helbredes Patienten ikke. Lægerne er magtesløse. De siger, det er bare simple Bemærkninger. Det er sandt nok; men de har Betydning angaaende vore Spørgsmaal.

Vi har brugt Ordet »Naturen«. Hvad er »Naturen« andet end Guds Arbejde i de Ting, han har skabt. Det er ham, der kontrollerer Livets Kræfter. Naar vi er syge og bliver raske igen, er det fordi, vi har adlydt Helbredelsens Love, som nævnt i vor første Artikel med Henvisning til Lærdommens og Pagtens Bog. »Der er en Lov uigenkaldelig fastsat i Himlen, før denne Jords Grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle Velsignelser er forjættede. Og naar vi erholde nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til den Lov, ifølge hvilken Velsignelsen blev forjættet.« Det indbefatter Velsignelsen at blive helbredet, naar vi er syge, saa vel som andre Velsignelser.

Er det derfor ikke rigtigt nok at anse Lægen, Jordemoderen, Tandlægen eller hvem som helst, der assisterer, som en der hjælper til at tilvejebringe de Omstændigheder eller Betingelser nødvendige for at kunne opnaa de ønskede Velsignelser? At gøre Brug af disse Menneskers specielle Uddannelse, naar den kan faas, hjælper os til at kunne sige: »Fader, jeg har gjort alt, hvad jeg kan, vil du nu gøre Resten.« Har ikke det, som vi saaledes har gjort, givet os mere Tillid til, at Herren vil gøre det, som vi og Lægerne ikke kan? Naar vi gaar til en Læge, skulde det ikke styrke vor Tro og Tillid til Gud? For han er den eneste, der virkelig kan helbrede; lad os ikke glemme det. Og jo mere værdige vi er, og jo større vor Tro, desto mere kan vi forvente, at Herren vil helbrede.

Om vi kun altid husker paa, at det er ene og alene Livets Kræfter, der kan læge og helbrede, de Kræfter, som har deres Rod i Gud, er der ingen Fare for, at vi skal glemme at bede til Herren med al den Tro, vi er i Stand til at opbyde. Og naar vi søger Læger eller Specialister, skulde vi gøre det paa Grund af deres Uddannelse og Erfaring i at forbedre Betingelserne, paa hvilke Velsignelserne beror. En af de mest nødvendige Betingelser er en fast Tillid til Gud, at han vil inspirere og hjælpe dem, hos hvem vi har søgt Hjælp, og velsigne os med Tro og Kræfter til at overvinde vore Sygdomme. Saa lad os være fornuftige og bruge alle de Hjælpemidler, som Herren har lagt inden for vor Rækkevidde. Han vil mere beredvilligt hjælpe os, hvis vi i Tro og Tillid til ham har gjort hvad vi kunne for at hjælpe os selv.

Joseph F. Merrill.

SINNETS HELSE OG PLEIE. II.

Av *Frithjof Fluge.*

Den forste artikkel handlet om, hvor betydningsfull *gleden* er for sinnets sundhet. Vi fant også ut, at menneskene ikke alltid er istand til å finne frem til gleden under livets plikter og opgaver, hvor meget de enn anstrenger sig. Bestemte impulser og følelser av ubehagelig art kan komme i veien og forstyrre det hele. Likeledes blev opmerksomheten henledet på den merkelige omstendighet, at når vi mennesker snakker nedsettende ufordelaktig, sladrende og negativ kritisk om medmenneskene våre, da gjør vi det, fordi vi selv har de egenskaper, vi fordommer hos andre. For å forstå de sjelelige mekanismer og »apparater«, som virker i oss, er denne opdagelse meget betydningsfull. Og hvis vi søker å tenke på vår egen tilstand, når vi roser et menneske, vil vi finne ut, at rosen og beundringen sier vi, fordi vi gjerne selv vilde ha vært slik som den beundrede person. Dette er menneskelig og ikke syndig. La oss betrakte denne saken litt nærmere ved et eksempel.

En ung mann irriterte sig fordervet over en annen. I den psykologiske analyse opgav patienten tyve forskjellige grunner for sin ergrelse, hvorav de viktigste var, at personen som irriterte var sentimental, overfladisk og lite dypttenkende. Men hvorfor slik vrede for det? Patienten var forarget over sin *egen* overfladiskhet og sentimentalitet, men vilde ikke tilstå dette for sig selv. Han fortrengte sin tilstand. Hver gang han møtte et menneske, som minnet ham om sin egen fortrengte hatede egenskap, brøt raseriet løs. Han kastet sine følelser over på (projiserte) andre. Ikke de hadde »skylden« for hans irritabilitet, men han selv.

Dette prinsipp kalles det *endopsykiske* prinsipp og betyr, at *våre forhold til utenverdenen bestemmes av vårt forhold til våre egne vanskeligheter,* at vi personifiserer vår ukjente feil og hater hos andre akkurat de feil og mangler, vi selv har. Det er en velkjent sak, at man prediker mot de synder, man selv er hjemfalden til uten å vite det. Når man dømmer andre, utbasuneres derved ens egne feil. Vi er intolerante mot andres egenkjærlighet, dømmesyke, forfengelighet og koketteri, fordi vi selv har de egenskapene, men hater dem. På samme vis elsker vi dem, som har hvad vi ønsker å få, selv om denne form for kjærlighet kan komme tilsyne med negativt fortegn som hat. Den, som taler om sitt store mot, er som regel innerst inne feig, man skryter av sin bekjentskapskreds, av sine kunnskaper, av sin sociale stand, i samme grad som

man, ofte uten å vite det, søker å dekke over sitt sociale ophav (snobberi) eller dekke over manglende kunnskaper og skolering. Man søker å blende med velformede taler og sterke ord om logikk for å skjule sin ubevisste følelse av, at man ikke helt ut holder mål.

Ingen må nu tro, at alt dette er fordømmelsesverdig. Tvertimot. Man må glede sig over, at livet har slik en sterk opdrift, at alle feil søkes dekket over eller erstattet. Dette viktige prinsipp, når det gjelder å forstå sig selv, kaller man i psykologien*) for *overkompensering* og er den måte, vi søker å forklæ vår virkelige natur på. La mig nevne et eksempel. En kvinne bedyret ofte og høilig under en analyse sin store kjærlighet til sin mann. Det viste sig, at hennes liv var full av ekteskapelige bekymringer, og at hennes fantasi kredset om hennes første forlovede. En annen patient, hvis høieste ønske det var å bli kritisert og veiledet, gerådet i sant raseri hver gang nogen våget å gjøre det.

Fra det daglige liv kan man merke det samme. Den, som sier, at han ikke bryr sig det »dugg« om, hvad andre mener om ham, dekker over sin omfindtlighet. Selve overdrivelsen i bedyrelsen er beviset. Den haarde og brutale mann dekker over et sårt blott sinn. Han, som fordømmer romantikken, er selv romantisk. De mennesker, som er overhøflige og anlegger et overydmykt sinnelag overfor andre, er gjerne det motsatte. Selvsagt må man ikke generalisere, og hvert enkelt tilfelle må hos en fagmann vurderes uhyre forsiktig. Fordømmes må slike feil aldri. Ti de viser ikke, at det er en ond demon, som frister, men at man på en eller annen måte er hemmet i sin utvikling og ikke synes, at man får bruke alle de egenskaper, man er i besiddelse av.

Ta en pause her, kjære leser, og titt litt inn i Dem selv. Hvilke av de egenskaper nevnt ovenfor hadde De tendens til å fordømme? De er altså den mannen! På hvilket punkt møtte De mine synspunkter med størst og mest følelsesbetonet kritikk? Der skjuler De altså den samme egenskapen hos Dem selv. Der hvor De fordømmer vil også De selv bli fordømt. »Derfor: døm ikke for at I ikke selv skal bli dømt.« Kan De erindre de vise ordene av Kristus, de ord, som nu videnskapen møisommelig beviser av ethvert menneskes måte å være på.

Nu må De ikke gå bort og uten videre anvende denne kunnskap på Deres medmennesker. De må huske på, at om et

*) Nøiaktig definisjon: Psykologi er videnskap om sjelslivet, om dets oprindelse og struktur, virksomheter og uttryksformer.

individid kritiserer visse forhold, så kan det være berettiget. Igår var det en kandidat, som forsvarte sin medisinske doktoravhandling. Han motte kritikk og motstand fra 5 forskjellige hold. Her var kritikken berettiget, fordi den var saklig. Saklig kritikk vil si innlevelse og forståelse, å sette tingene og sakene sammen på retteste måten. Jo mere virkelig kritisk *saklig* man er, desto mindre kritiserer man sine medmennesker. Det virkelig kritiske menneske er det forståelsesfulle menneske. Det er positiv opbyggende kritikk. Den negative kritikk, dommesyken og sladrekritikken er nedbrytende og negativ. Men denne siste form for kritikk utspringer av menneskenes trang til å ville forlenge sig selv, til å ville bli noget mer enn De er. Når et menneske snakker ufordelaktig om andre, så er det ikke bare fordi man har den egenskapen selv, men *også* fordi man vil vise, hvor god man selv er. Man vil gjore sig bedre enn man er. Og er det ikke en god og biologisk heldig egenskap, dersom den forståes på riktig måte? Man skal glede sig over skrythalsen, som soker å forbedre sine arme kår ved å ville lofte sig op på et hoiere plan. At han ikke makter det er en sak for sig og kommer av, at han har grepet saken mentalt uriktig an. I *realitetens* verden gjelder det andre lover enn i *fantasiens*. Der må man ikke bare dromme om »gull og gronne skoger«, men arbeide for det, og arbeide hårdt. Og for å kune arbeide for en ting, må man ha kunnskap om arbeidsmetoden.

Hvorledes skal denne kunnskap opnåes? Jeg kunde jo ha fortalt Dem, at *det* må De gjore og *det* må De gjore. Men derved vilde jeg ikke ha hjulpet Dem synderlig. Jeg vilde i beste fall ha opnåd, at De vilde begynne å arbeide på Dem selv fra imorgen av. Så vilde De holde på noen dager, i beste fall uker, ja var De riktig viljesterk, måneder. Men De vilde ikke bli lykkeligere derav. Ti De vilde hoist sannsynlig av alle krefter forsoke å være menneskekjærlig, uten å fått lost op alt det i Dem, som De ikke kjenner, men hindrer Dem fra å være menneskekjærlig. La mig fortelle noget, som De sikkert vil synes er formastelig tale (hvorfor De synes det, kan De finne ut for Dem selv). Jeg tror ikke synderlig på virkningene av alle de tusen forskrifter, som vi går og setter op for hverandre. Erfaringen lærer, at det aldri nytter å fortelle et menneske, *hvad* det skal gjore, for man har skapt interesse i dem til å gjore noget ved å fortelle, *hvorledes* det skulde gjores. Jeg vil minne om, hvad en meget vel kjent mann, og i mine oine fremragende menneskekjenner har sagt om dette: Menneskene skal få rede på de rette instillinger og prinsipper, så greier de resten selv. De er kanskje uenig i denne

uttalelse. La mig da fortelle, at den er *Joseph Smiths.* I det ovenstående har jeg pekt på, hvorledes enkelte viktige mentale lover virker. Finner De noget, De kan bruke for Dem, er min hensikt nåd, både med denne artikkel og den følgende.

Frithjof Fluge.

UNGDOMSSTÆVNET I AARHUS.

Idet vi sender vor sidste Invitation til Søskende og Venner i den Danske Mission til at overvære Ungdomsforeningernes 5te Stævne, som afholdes i Pinsen i Aarhus, giver vi een *Huskeseddel* til alle Deltagerne i Stævnet, een til Bestyrelserne og een til Konkurrencedeltagerne.

Til alle, som overværer Stævnets Møder:

Husk!

1. Møderne begynder præcis — kom derfor i rette Tid og undgaa Forstyrrelser.
2. De tilrejsende anmodes om muligvis at arrangere Afrejsen saaledes, at de er i Aarhus ca. 9,15, da Repræsentanter fra hver Bestyrelse ventes til Instruktions- og Bønnemødet Kl. 9,30.
3. Af Hensyn til de konkurrerende er Dørene lukket under Konkurrencerne, og der forventes *absolut Ro.*
4. Vi har lejet Sal i Byen — lad os vise, vi har Mødekultur — Stilhed før Mødet, naar der præluderes paa Orgelet, og Ro i Salen efter Mødet.
5. Lad os erindre, hvem vi er, og hvad vi er, hvor end vi færdes.
6. Medbring private Salmebøger og sidst, men ikke mindst, en god Aand.

Til Bestyrelserne:

1. Instruktions- og Bønnemødet begynder Kl. 9,30 præcis, og det er af Vigtighed, at de er tilstede.
2. Hav Fortegnelse over alle Deltagerne fra deres Gren og vær sikker paa, at alle er anvist Logi og desl.
3. Sørg for, at saa mange som muligt fra Deres Gren overværer Funktionærmødet om Eftermiddagen for at afgive deres Stemme for de af dem indsendte Forslag.
4. Medbring deres Forenings Salmebøger — (glem dem dog ikke i Aarhus).
5. Om deres Gren ikke skulde vinde den Konkurrence, de havde tænkt, venter vi, at de besidder Sportsaanden til at tage det paa den rette Maade.

Til Konkurrencedeltagerne:

1. Vær Sportsmand og vær den første til at gratulere den sejrende Modstander.
2. Deltagerne i Foredragskonkurrencen med selvvalgt Emne *maa ikke inden Stævnet* være fyldt 26 Aar.
3. Deltagerne i Konkurrencen om bedste genfortalte Historie, Foredrag eller Tale *har kun 8 Minutter* til deres Disposition.

Lad dette Stævne besvare det ofte gentagne Spørgsmaal: »Hvad vil Mormonernes Ungdom?«, saa det vil staa klart for alle: »De ønsker at uddanne sig saaledes, at de paa forskellig Maade, ved uegenyttigt Arbejde, kan være til Gavn for deres Medmennesker«.

Vel mødt i Aarhus.

Hovedbestyrelsen for Unge Mænds og Unge Kvinders Ungdomsforeninger i Danmark.

Edmund Kaiser. *Eva M. Gregersen.*
Chr. Tidemann Petersen. *Anny Breum.*
William Ørum Petersen. *Magda Tidemann Petersen.*

TOLLERANCE.

Vor 11te trosartikkel lyder slik: »Vi krever rett til å dyrke Gud den almektige i overensstemmelse med vor samvittighets bydende og indrømmer alle mennesker den samme rett. Lat dem tilbe hvad som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte, de ønsker.«

På bakgrunn av denne trosartikkel vil det aldrig falle nogen av kirkens medlemmer inn å legge andre mennesker hindringer i veien for å propagandere for deres religiøse opfattning.

Vore medlemmer vil heller ikke finne på å gå inn på andre menneskers religiøse møter å søke at bringe forvirring i deres form for gudsdyrkelse. En sidste dages hellig har lært, at ringeakt for andres religiøse opfattning er absolut uforenelig med den ånd, som skal følge Jesu Kristi disiple, og vil derfor altid vise aktelse og respekt for enhver anderledes troende.

Da vor trosartikkel gir uttrykk for, at der må herske et gjensidighetsforhold i begrepet tollerance, siger det sig selv til at vi må ha rett til å sætte de samme fordringer til andre, som de vi selv søker å praktisere.

I Bergen har vi i de sidste par år — særlig på vore ungdomsmøter — hatt besøk av fritenkere (tilhengere av Dybvad Brochmann). Under behandlingen av vore lekser har de benyttet alle anledninger til å ta ordet for å propagandere blandt vore medlemmer for sin åndelige og samfundsmessige idealogi, og som oftest ført de tilstedeværende bort fra leksenes innhold og hensikt og inn i en diskusjon, som har været alt andet en opbyggelig.

Vore møter er på denne måte delvis blit ødelakt, og utbyttet av å behandle leksen er blit temmelig negativ.

De forsøk, som er gjort for å få en endring i dette forhold, er av endel av vore medlemmer blit opfattet derhen, at mann viser mangel på tollerance overfor fritenkerne.

Vi behandler vore lekser for å gi kirkens medlemmer — og andre — anledning til å analysere *mormonismen*, og vi må derfor ha rett til å gjøre dette uforstyrret av folk, som erklærer, at de ikke tror på et liv utover det, som leves på jorden som dødelige væsener.

»Lat dem tilbe hvad som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte, de ønsker«, men vore møter, som er tillyst av oss og holdes i vore lokaler, må holdes i den ånd, som er forenelig med Jesu Kristi evangelium.

Det er derfor et misforstått tollerancebegrep å tro, at det er forenelig med evangeliets ånd å la vore møter beherskes og utnyttes som propagandamøter for fritenkere og ateister.

Enhver, som i opriktighet har annammet Jesu Kristi evangelium, bør til enhver tid optræ som forsvarer for sin tro. Ikke motsatt.

Johan Sætrum,
Distriktspresident, Bergens distrikt.

VERDENS-CONGRES ÆRER KIRKENS LEDERE.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har modtaget en særlig Æresbevisning, idet Præsident J. Reuben Clark af Kirkens første Præsidentskab og Apostel Joseph F. Merrill, Præsident for den Europiske Mission, er anmodet om at tage Del i den internationale Congres af Verdens Fællesskab og Trosbekendelser (World Fellowship of Faiths).

Denne Congres, som vil samle religiøse Ledere fra alle Verdensdele, vil blive afholdt i London fra 3. til 17. Juli. Congressens Møder vil blive holdt i Universitets Collegiet, London, og de offentlige Møder i Queens Hall, London.

A. B. B. C. Radio Station, London, vil den 21. Juni bebude Konferencen.

Præsident Merrill er blevet indbudt til at præsidere over Congressens Eftermiddagsmode i Universitetets store Sal den 16. Juli, og Præsident Clark har faaet Anmodning om at give en 15 Minutters Tale og lede Diskussionen paa samme Mode.

Udtog af et Brev, som Præsident Merrill modtog fra Sir Francis Younghusband, Formand for det britiske Nationalraad, lyder saaledes:

Kære Dr. Merrill:

Maa jeg bede Dem vise os den store Tjeneste at overtage Præsidiet ved Congressens Mode i den store Sal paa Universitetet Kl. 2,30 den 16. Juli. Vi venter, at en fremragende Tilhænger af Confusius vil tale over Congressens Hovedemne, nemlig »Hvorledes Verdensfællesskab gennem Religion kan fremmes mod saadanne Hindringer som overdreven Nationalisme, Racehad, Frygt, Mistænksomhed, Uvidenhed og Fattigdom. . . . .

Med Agtelse *Francis Younghusband.*

Præsident Clark er særdeles vel kvalificeret til at lede denne Diskussion, da han ikke alene er en Leder paa det religiose Omrade, men har rige Erfaringer i internationale Anliggender. Fra 27. April vil han repræsentere de Forenede Stater ved et Mode af Folkeforbundets Komité for Overvejelse af internatioale Laanekontrakter i Genève, hvor han vil sidde i Raad med nogle af Europas dygtigste Finansmænd. Præsident Clark er Præsident for Amerikas Udenrigs-Obligationsejeres Beskyttelses-Raad. Han var de Forenede Staters Repræsentant til den syvende internatinoale Konference af amerikanske Stater (Pan American Conference) i Uruguay for tre Aar siden og var de Forenede Staters Ambassador til Mexico i 1930—33.

Præsident Merrill, som er Doktor i Filosofi og Doktor i Videnskab, har ydet mange betydelige Bidrag baade paa Skolevæsenets og det religiose Omraade. Det var ham, der fik Kirkens Seminariesystem sat i Gang. Dette hurtigvoksende System vinder vidtrækkende Anerkendelse i Amerika som en ny og effektiv Maade for Religionsundervisning. Præsident Merrill, hvis Navn forekommer i »Who is Who in Amerika«, var Kirkens Skolekommissær fra 1928 til 1933 og er nu Medlem af »Victoria Institute« eller Filosofisk Selskab af Storbritannien.

Det er en særlig Kompliment til Kirken at have to Repræsentanter paa Programmet af denne Congres, som paa sine tyve Moder vil bringe sammen lærde Mænd fra alle storre

Religionspartier i Verden. Navnene paa nogle af dem, som vil tale paa Moderne, viser tydeligt, hvor vigtig og omfattende denne Congres er: Mons. Nicolas Berdiaeff, russisk Medlem af den Græsk-Katolske Kirke; Professor J. L. Magnes, Chancellor af det Hebraiske Universitet i Jerusalem; Sheikh El Maraghi, Rektor ved Al Azhar Universitet i Cairo og tidligere Civil-Dommer i Soudan; Doktor Louis Massignon af College de France og Sir Abdul Ladir, Medlem af det Indiske Raad. Den Confusianer, som skal tale paa Modet, hvor Præsident Merrill præsiderer og Præsident Clark leder Diskussionen, repræsenterer det storste ikke-kristne Samfund i Verden med 350.600.000 Medlemmer eller Tilhængere.

H. K. The Maharaja Gaekvar fra Baroda, Indien, er international Præsident for Verdens-Congressen af Trosbekendelser, som holdt sit første store Mode i Chicago i August 1933.

Hovedemnet paa Congressen bliver: »Verdens Fællesskab gennem Religion«, og Formaalene er:

1. At udfinde, hvad de forskellige Trosbekendelser kan bidrage til at oprette »Verdens Fællesskab«.
2. At studere Hindringer til »Verdens Fællesskab«, saasom Klasseforskel, overdreven Nationalisme, økonomiske Vanskeligheder, Konflikter mellem Religioner, Racer, Sprog o. s. v.
3. At soge Midler for at udtrykke det hojeste Ideal af menneskeligt Liv, som ethvert Menneske i hvilken som helst Race eller Sekt soger i sit Hjerte.

Mange fremragende engelske Kirkemænd deltager i Congressen.

Nu afdode B. H. Roberts af det forste præsiderende Raad af de Halvfjerds talte ved den første internationale Congres af Verdens Fællesskab af Trosbekendelser i Chicago den 29. August 1933. Hans Emne var »Fredens Standard«.

Nu afdode Apostel James E. Talmage holdt en Tale »Mormonismens filosofiske Grundlag« ved Cangressen af Religiose Filosofier paa Panama-Pacific Internationale Udstilling i San Francisco 29. Juli 1915.

Udnævnelse af to Sidste Dages Helliges Ledere til at tage Del paa Programmet i denne Congres vidner om en voksende Interesse og Respekt for Kirken i den religiose Verden.

Fra »Millennial Star«.

DEN DANSKE MISSION.

DISTRIKTSKONFERENCEN I AALBORG aabnedes med en Koncert Fredag Aften den 10. April. Aal-

borg Sangkor var vel forberedt og udførte et særdeles smukt Program. Et Møde for Ældsterne afholdtes Lørdag Aften Kl. 7,30, hvor Missionspræsident Alma L. Petersen gav værdifulde Instruktioner angaaende Missionærernes og Ældsternes Pligter. Søndag Formiddag Kl. 9 afholdtes almindeligt Prstedømsmøde. Rapport blev aflagt af de forskellige Komitéer inden for Præstedømmet, hvorefter Forstander Niels Andersen, Hjørring Gren, Ældste Thorvald Bregentoft, København, Præsident for Søndagsskolernes Hovedbestyrelse, og Missionspræsident Alma L. Petersen talte. Rapport blev ligeledes aflagt af Grensforstander i Aalborg Holger M. Jørgensen. Kl. 10 Formiddag afholdtes et Vidnesbyrdsmøde. To ganske unge Piger fra Søndagsskolen aabnede Mødet med deres Vidnesbyrd, hvorefter 25 af de Tilstedeværende bar deres Vidnesbyrd. Mange ydmyge og smukke Vidnesbyrd blev baaret, og Mødet i sin Helhed var en aandelig Fest for alle, som overværede det. Kl. 14 blev der afholdt Møde for Funktionærerne af de forskellige Hjælpeorganisationer. Rapporter aflagdes, som viste, at alle Organisationerne udførte et godt Arbejde. Efter Rapporterne talte Ældste Thorvald Bregentoft og Missionspræsident Alma L. Petersen opmuntrende og belærende til Funktionærerne. Kl. 19 afholdtes offentligt Møde, hvor Distriktspræsident Jens Olsen, Ældste Thorvald Bregentoft, Grensforstander Holger M. Jørgensen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte til Forsamlingen. Alle Møderne var godt besøgt.

RANDERS.

Den 14. April blev der om Aftenen afholdt et specielt Møde i Randers, hvor Ældste N. Willard Larsen holdt en inspirerende Tale til de Forsamlede. Ældste Larsen blev ved denne Lejlighed underrettet om, at han vil blive hæderlig afløst fra sin Missionsvirksomhed den 15. Maj. Distriktspræsident Arnold Bergesen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte ogsaa paa dette Møde.

DISTRIKTSKONFERENCEN I AARHUS

tog sin Begyndelse Fredag Aften den 17. April, hvor Aarhus Grens Sangkor gav en meget vellykket Koncert. Lørdag Aften afholdtes et Missionærmøde. Søndag Formiddag Kl. 9 afholdtes et almindeligt Præstedømsmøde, hvor 32 af Brødrene var tilstede. Rapporter blev aflagt af de forskellige Komitéer i Præstedømmet, af Marius Poulsen, Grensforstander i Randers, og Frederik Thomsen, Grensforstander i Aarhus, hvorefter Missionspræsident Alma L. Petersen talte angaaende Præstedømmets Orden og Opgaver. Kl. 10 afholdtes et Vid-

nesbyrdsmode, som aabnedes med Vidnesbyrdene af en Dreng og en Pige fra Sondagsskolen, hvorefter 19 af de tilstedeværende bar deres Vidnesbyrd. Missionspræsident Alma L. Petersen talte om Nødvendigheden af at holde vort Sind og vore Tanker rene og med en simpel Demonstration ved at lade en Draabe Blæk falde i et Glas rent, klart Vand viste, hvor lidt der skal til for at formorke og forstyrre Tankernes Klarhed og Sindenes Ligevægt. Foreholdt ligeledes ved en lille Demonstration, hvorledes 10 smaa Stave ikke kunde brydes, selv under Anvendelse af alle hans Kræfter, saa længe de var samlet i et Bundt; men hvor let de knækkedes en ad Gangen under det samme Tryk, naar Bundtet var oplost. Herrens Aand føltes i rigeligt Maal paa dette Mode, som af mange betegnedes som det bedste Mode afholdt i Aarhus Gren i mange Aar.

Kl. 14 afholdtes Funktionærmode. Af Rapporterne, som aflagdes, fremgik det, at alle Hjælpeorganisationerne udforte et godt Arbejde. Missionspræsident Alma L. Petersen talte opmuntrende og belærende til Funktionærerne angaaende deres velsignelsesrige Gerning.

Kl. 19 afholdtes offentligt Mode, hvor Grensforstander M. Poulsen, Randers, Grensforstander Emil Thomsen, Silkeborg, Grensforstander Frede Thomsen, Aarhus, Distriktspræsident Arnold V. Bergesen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte til Forsamlingen.

Mandag Aften den 20. April afholdt den Kvindelige Hjælpeforening i Aarhus Gren en vellykket Basar.

DISTRIKTSKONFERENCEN I ODENSE

begyndte Lordag Aften den 25. April med Afholdelse af et Præstedomsmode, hvor Missionspræsident Alma L. Petersen talte til Brodrene angaaende de Pligter, som paahviler dem, der er blevet Præstedommet anbetroet.

Kl. 10 Sondag Formiddag afholdtes Vidnesbyrdsmode. Mange af Soskende bar deres Vidnesbyrd, og en god Aand og gode Følelser beherskede Modet.

Kl. 19 afholdtes offentligt Mode, hvor Distriktspræsident Rulon J. Hansen og Ældste Martin B. Mikkelsen talte angaaende forskellige af Evangeliets Principper. Derefter talte Missionspræsident Alma L. Petersen over Emnet »Hvad Jesus lærer«.

DISTRIKTSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Fredag Aften den 1. Maj gav Sangkoret en i sin Helhed vellykket Koncert, som paaskonnedes af et talrigt Publikum.

Lørdag Aften Kl. 19 afholdtes et Missionærmøde. Søndag Morgen Kl. 9 afholdtes almindeligt Præstedømsmøde, som overværedes af 47 af Brødrene. Rapporter blev aflagt af de forskellige Komitéer indenfor Præstedømmet samt af Grensforstander Jens P. Hansen.

Kl. 10 Søndag Formiddag afholdtes Vidnesbyrdsmøde. En lille Pige fra Søndagsskolen, Alice Hanssen, aabnede Mødet med sit Vidnesbyrd, hvorefter 25 af de tilstedeværende Søskende bar deres Vidnesbyrd. Missionspræsident Alma L. Petersen talte derefter til Forsamlingen.

Kl. 14 afholdtes et Funktonærmøde, hvor Rapporter blev aflagt af de forskellige Hovedbestyrelser for Hjælpeorganisationerne i den Danske Mission, som følger: Den Kvindelige Hjælpeforening ved Katrine Kristensen, Søndagsskolen ved Thorvald Bregentoft, Unge Mænds G. U. F. ved Edmund Kaiser, Unge Kvinders G. U. F. ved Anna Breum; Primary-Foreningen ved Karen Margrete Jensen. Kirkens General- og Lokal-Autoriteter blev derefter foreslaaet og enstemmigt opholdt. Missionspræsident Alma L. Petersen talte derefter og opmuntrede Funktionærerne til fortsat Ihærdighed i Herrens Tjeneste.

Kl. 19 afholdtes offentligt Møde, hvor Ældste Helgo Jensen fra Næstved, Grensforstander Jens P. Hansen, København, Missionær Hans Mikkelsen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte til Forsamlingen. 179 tilstede.

Den Kvindelige Hjælpeforening i Københavns Gren, hvis Interesser i Vinterens Løb er blevet varetaget med Energi og Dygtighed, afholdt Mandag Aften den 4. Maj en Festlighed, som for alle Deltageres Vedkommende fandtes særdeles tilfredsstillende. Et godt Program blev først udført, hvorefter der dansedes et Par Timer. Samtidig med Dansen aabnedes et Udsalg af en Del Haandarbejder og andre Genstande, som var blevet skænket Foreningen. Fra Køkkenet solgtes Chocolade, Kager og andre Forfriskninger, der alt i alt gav en klækkelig Sum i Foreningens Kasse.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Ældsterne August H. Knebelau og Alvin Maxwel Jakobsen fra Salt Lake City, Utah, og Ronold Charles Christensen fra Wendel, Idaho, ankom den 2. Maj til København for at virke som Missionærer i den Danske Mission.

Ældste Jakobsen er blevet beskikket til at virke i Helsingør, Ældste Christensen til Randers og Ældste Knebelau til Sønderborg Gren.

Vi byder disse Brødre velkommen til Danmark og ønsker dem Herrens Velsignelse i deres Gerning.

DØDSFALD I AALBORG.

Den 13. April afgik Ældste Lars Chr. Larsen, Svendstrup ved Aalborg, ved Døden efter et kort Sygeleje, 65 Aar gammel. Broder Larsen blev begravet paa Svendstrup Kirkegaard den 19. April under stor Deltagelse af Slægt og Venner. Aalborg Grens Sangkor var ligeledes til Stede og assisterede ved Højtideligheden. Grensforstander Holger M. Jørgensen, Aalborg, talte ved Baaren i Hjemmet, hvorefter Kisten af fire Sønner blev baaret til den ventende Ligvogn. Paa Kirkegaarden blev Kisten baaret til Graven og nedsænket af seks af afdødes Døtre. Graven indvidedes af Missionær H. Soelberg.

Broder Larsen var en stille og rolig Mand. En god Mand i sit Hjem og en kærlig Fader for sine 19 Børn, som alle er opfødt i Hjemmet. Han blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 8. Juni 1903 og levede og døde som et trofast Medlem af Kirken. Kort før han døde, bad han sine Børn om at synge Salmen »Jeg føler nu en Glæde, som jeg blandt Engle sad«. Hvorefter han selv sang »Vi glædes og frydes i Sang med hverandre«, og sov derefter stille hen.

Søskende fra Aalborg Gren satte en Mindetavle paa hans Grav. *Lardus Sørensen,* Grenssekretær.

DØDSFALD PAA BORNHOLM.

Ældste Carl Andersen, Rosengade 7, Rønne, afgik ved Døden den 12. April efter længere Sygeleje og begravedes den 18. April. Broder Andersen var født i Bjergsø, Sverige, den 29. Marts 1854 og blev sammen med sin Hustru Karoline C. M. Andersen indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 25. Oktober 1891.

Broder og Søster Andersen har i de mange Aar trofast og samvittighedsfuldt varetaget deres Pligter som Medlemmer af Kirken. De har i Sandhed været en Støtte til Missionsarbejdet paa Bornholm og vil mindes med Taknemlighed af de mange Missionærer, der i Aarenes Løb har virket derovre. Vi bringer herved Broder Andersen en sidste Tak for lang og tro Tjeneste og beder Herren velsigne Søster Andersen med en smuk og behagelig Livsaften.

DØDE I KØBENHAVN.

Søster Ane Jørgensen afgik ved Døden Torsdag den 23. April efter cirka tre Ugers Sygeleje. Søster Jørgensen var født i Sverdstrup den 29. Januar 1847 og blev Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 15. Sept. 1916. Begravelsen foregik fra Kirken, Priorvej 12, København, Søndag den 26. April Kl. 12,30 under Ledelse af Grensforstander Jens P. Hansen. Højtideligheden aabnedes ved Ko-

rets Afsyngelse af Salmen »Nærmere Gud til Dig«. Bon af Ældste Soren Christensen. Koret sang »O min Fader, du som troner«. Tale af Thorvald Bregentoft. Søster Gunhilda Christensen sang »Skal vi modes hist ved Floden«. Tale af Missionær Hans Mikkelsen. En Missionærkvartet sang »Kom Hellige fremad og frygter ej«. Koret sang »Solen er slukket«. Bon af Ældste Madsen.

Kisten førtes derefter til Bispebjerg Kirkegaard, hvor Jordfæstelsen fandt Sted. Koret sang »Dejlig er Jorden«. Og Graven indvidedes af Missionær Hans Mikkelsen. Grensforstander Jens P. Hansen udtalte en sidste Tak og Paaskonnelse for Soster Jorgensens Trofasthed i Kirken og eksemplariske Livsvandel. Hvorefter afdødes Broder takkede alle tilstedeværende for udvist Deltagelse.

Søster Jorgensen levede og døde som et trofast Medlem af Kirken, agtet og afholdt af alle, som kendte hende.

*

Soster Agnes Sofie Oline Nielsen, Buddinge, afgik ved Døden den 27. April paa St. Josephs Hospital. Efter et længere Sygeleje var Soster Nielsen nogle faa Dage for sin Dod blevet indlagt paa Hospitalet. Skont Soster Nielsen i længere Tid havde været lidende, kom Døden alligevel noget uventet.

Soster Nielsen var født i Kobenhavn den 23. April 1871 og var fra 12. Maj 1912 Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og vil længe blive erindret af Soskende i Kirken for hendes Oprigtighed, Taalmodighed og Trofasthed. Begravelsen foregik fra Kirken den 1. Maj Kl. 14. Sangkoret var tilstede og sang tre Numre. Ældste Charles E. Andersen bad Aabningsbonnen. Korleder Valdemar Jacobsen sang en Solo »Den store hvide Flok«. Slutningsbon af Missionær Otto Jørgensen. Grensforstander Jens P. Hansen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte ved Baaren; fremhævede Soster Nielsens mange gode Egenskaber og udtalte deres Paaskonnelse for den heldige Indflydelse, som hun altid havde paa sine Omgivelser ved sit fredsommelige og uegennyttige Væsen. Jordfæstelsen fandt Sted paa Gladsakse Kirkegaard, hvor en Missionærkvartet sang »Naar Verden er kold«.

Graven blev indviet af Missionær Hans Mikkelsen, hvorefter de tilstedeværende sang »Dejlig er Jorden«.

FORFLYTTELSER.

Ældste Rulon J. Hansen er blevet afløst som Distriktspræsident for Odense Distrikt og forflyttet til Kobenhavn, og Ældste Martin B. Mikkelsen er indsat som Distriktspræsident i Odense. Ældste N. W. Larsen fra Randers til København-

havn. Ældsterne Boyd Karren og David S. Nielsen fra Holbæk til København. Ældste Amos R. Jackson fra Helsingør til Randers og Ældste Marcell Lauper fra Herning til Odense.

AFLØSNING.

Ældste Calvin B. Jolley er bleven hæderlig afløst fra sin Gerning som Missionær i den Danske Mission efter 30 Maaneders vel udført Arbejde og afrejste fra København den 21. April sammen med sine Forældre og en Kusine. Det lille Selskab rejser Øst paa hjem til Californien og vil paa Turen besøge Orienten og Hawaiiøerne. Vi ønsker dem alle en lykelig og fornøjelig Rejse.

Har du mange Sorger mødt
— din Skæbne været haard —
har dit Hjerte ofte blødt
af mange dybe Saar.
Lær det har en stor Værdi
med saa dyb en Mening i:
»Der er Ting, som kun kan ses
med et taarevædet Blik.«

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S